

[Honoré.]

været stigende. Vi er ikke uvillige til at se på enkelte afgrænsede områder, men vi er meget bange for, at man giver los her. Man må også vurdere konsekvenserne for betalingsbalancen. Og så må problemet jo ses inden for rammerne af en ny perspektivplan, eller i hvert fald ændringerne af en sådan. Da regeringen selv vil fremlægge nogle forslag om øget beskæftigelse, er VS' forslag måske ikke absolut påkrævet.

Lis Starcke (DR):

Der er ting i dette forslag til folketingsbeslutning, som retsforbundet synes er en overvejelse og en undersøgelse værd, men vi er også med det foreliggende forslag delvis inde i samme problemstilling, som vi var forleden, da der var forslag om flere ansættelser i daginstitutionerne, idet man her foruden at tale om øget ansættelse inden for statsinstitutioner også foreslår det inden for social- og sundhedssektoren. Med hensyn til disse sektorer må vi fra retsforbundet atter henvise til, at dette er et kommunalt eller amtskommunalt anliggende og ikke noget, som folketingset skal blande sig i.

Med hensyn til statsbanerne og postvæsenet ligger det noget anderledes, vel at mærke i en arbejdsløshedsperiode, idet retsforbundet under normale forhold som bekendt snarere ville tale for en indskrænkning af den offentlige administrations områder. I en arbejdsløshedssituation forstår vi godt, at man kan foreslå hellere at ansætte arbejdsløse - måske endda for samme beløb som understøttelsen - når man derved kan opnå forbedret service for brugerne og forbedrede arbejdsvilkår for samtlige ansatte, der får knap så travlt, som de har det i dag, og ikke mindst, at de nyansatte befries for det tunge psykiske pres, det er at være uden arbejde og uden mål i tilværelsen.

Men nogen løsning på lang sigt er dette ikke, og derfor er vi glade for, at regeringen arbejder med beskæftigelsesplaner. Vi håber, at der snart ikke længere bliver så megen diskussion om det her i folketingset, men at vi virkelig får resultater. Det er på høje tid.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tyroll) (VS):

Jeg kan jo takke nogle for umiddelbar tilslutning og nogle for mere eller mindre halvhjertet tilslutning. Jeg er næsten ved at sige, at når der er nogle, der mener, at forslaget er

overflødig, så sker der sådan set ikke noget ved at vedtage det. Så kan man måske alligevel forvente, at der vil blive nogle stemmer fra den kant for dette forslag, sådan at vi altså kan føle os trygge ved, at planerne rent faktisk kommer frem.

Nu har vi jo fået tilsagn om, at der vil ske noget først på sommeren, og så må vi jo se, hvad der egentlig kommer frem i de planer. Men jeg tror nok, at vi ville være mere trygge ved at have en umiddelbar opbakning her fra salen, også fordi vi en gang imellem har indtryk af, at der ligger nogle økonomiske rammer, hvor det er lidt svært at få hold på, hvor de egentlig ligger, men det slår af og til igennem i afstemninger herinde.

Jeg er nok lige nødt til at sige, at vi fra venstresocialisterne selvfølgelig ikke gør os nogen forventninger om, at vi med dette beslutningsforslag har lagt op til, at vi får løst arbejdsløshedsproblemet endeligt og definitivt. Det tror vi ikke på kan lade sig gøre inden for den kapitalistiske samfundsøkonomis rammer. Vi mener i høj grad, at der har været tale om illusioner om, at det kunne lade sig gøre. Vi havde jo illusionerne sidst i 1960'erne, da arbejdskraftreserven var sluppet op og man fra socialdemokratiets side proklamerede den fulde beskæftigelse, hvor man dengang ligesom fremstillede det, som om den var kommet for at blive. Man regnede også med fortsat økonomisk vækst og med, at samfundskagen ville fortsætte med at vokse, således at der var tilstrækkeligt både til lønfremgang og til at bevare den fulde beskæftigelse, men det har jo vist sig at være en illusion, og det forventer vi også fortsat vil vise sig at være illusion.

Derfor må vi ligesom gøre opmærksom på, at vi selvfølgelig ikke helt deler de synspunkter, som er lagt frem fra socialdemokratiet, om, at denne beskæftigelsespolitik inden for det offentlige skal underlægges de forskellige konjunkturudviklinger, der måtte være i samfundet, altså hvor det i den aktuelle situation bl. a. skulle begrænses af balancen i økonomien, som finansministeren var inde på det.

Vi har ikke helt kunnet forstå den politik, der har været ført, bl. a. af socialdemokratiet, efter fremlæggelsen af perspektivplanerne, som måske nok blev lavet på baggrund af forventet fortsat kontrol over kapitalismen i 1960'erne. Man har fortsat forsøgene på, efter at arbejdet slap op, at flytte arbejdskraft fra den offentlige sektor over i den private sektor på et tids-